

SZEGEDI

Egyetem

A SZEGEDI FELSŐOKTATÁSI INTÉZMÉNYEK LAPJA

XII. évfolyam 7. szám

1974. május 8.

Majális

„A szó elszáll...”

Politikai vetélkedő

Van köztetek atléta?

Az oktatók munkájáról

Művelődéspolitikánk központi alakja a pedagógus. Az oktatás-politikai határozat valamennyiüket érinti, a tudománypolitikai határozat (sőt az ifjúsági törvény és a KISZ követelményrendszer is) érinti az oktatók munkáját.

A Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsának 1974. évi 5. számú törvényerejű rendelete előírja, hogy az egyetemi és főiskolai tanársegédek és adjunktusok kinevezése szeptember 1-től meghatározott időtartamra szól. Ez azt is jelenti, hogy a végrehajtandó áttérés során mindazokat az oktatókat, akik a követelményeket teljesíteni nem tudják, más munkaterületre kell áthelyezni. Számunkra pillanatnyilag a követelmények hatékonyosságának kérdése a lényeges. Az oktatók munkájában természetesen eddig is érvényesültek az alkalmaztatásnak bizonyos meghatározott feltételei, ezek azonban nem alkottak olyan egységesen alkalmazható és differenciált rendszert, mint amilyennek a kidolgozását a Központi Bizottság kezdeményezésére egy külön bizottság az idei év első negyedében elvégezte.

A kormány határozatában megfogalmazott feladatok elvégzése érdekében már az elmúlt évben megindult az elemző, javaslattevő munka. Az adott helyzet áttekintését nem kívánjuk tudományos alaposággal és pontossággal elvégezni. Alkalmasabbnak tetszik előtűnni a jelenlegi helyzet bemutatására az analízis, értékelő módszer helyett az újságírás más módszereit választani. Idézzünk tehát az érintettek nyilatkozataiból, a JATE néhány oktatójával folytatott beszélgetésekből:

A szakmai követelmény elsőse

„— Az egyetemi oktatók megféléseben eddig is a hármas követelményrendszer szempontjait tartották szem előtt; a szakmai munkát, a politikai-társadalmi tevékenységet és az egyéni magatartás általános erkölcsi normáit.

Elsősorban a szakmai követelmények teljesítése számít. Ha ennek eleget tesznek az oktatók, ez elégnek bizonyul. Ugyanakkor a fiatalok többségéről el lehet mondani, hogy igen aktívan dolgoznak a társadalmi munka különböző területein. Hiszen már a kinevezéseknél is figyelembe veszik, hogy ne valamiféle tudományba temetkező ember kerüljön a tanszékre. De azt is mondhatjuk, hogy a mozgalmi munka, elsősorban a fiatal oktatóknak szinte a mindennapi életéhez régóta szorosan hozzátartozik. A társadalmi munka sok energiát leköt, ami a tudományos továbbhaladást meglassítja.

En egyformán szívesen végzem a kutató és oktató munkát, évfolyamfelelős vagyok, a kari KISZ-bizottság tagja. Általában az a baj, hogy a társadalmi munka elosztása nem egyenletes; vannak akik nagyobb terheket viselnek, mint az átlag.

A továbblépéshez tudományos címetek kell szerezni elsősorban. Bár a kéaderfejlesztési terv 3 éves periódusra az oktatók különféle kötelességeit írja elő és ellenőrzi is annak teljesítését. (Például nyelvvizsga tétele, tudományos fokozat megszerzése, oktatási eredmények, társadalmi munka végzése stb.)

Azt hiszem egyetemi méretekben is csak néhány olyan oktató van, aki ezeknek minimálisan tesz eleget, a többi vagy utóbb megeléged.

Szemléleti változás szükségessége

„A hármas követelményrendszerre hivatkoznak minduntalan, azt látják, hogyan érvényesül a

szakmai, az oktató-nevelő és társadalmi munka követelménye. A követelményrendszer elvben hármas, gyakorlatilag — egyes! Az előrelépés jobbra csak a fokozattól függ, tehát elsősorban a tudományos követelmény érvényesül, a másik kettő nem kap elég hangsúlyt. Ha valaki „teljes gőzzel” csinálja az elsőt, a másik kettőt pedig csak „fél-gőzzel” — haladni tud. Ha a másik kettőt is intenzíven akarja teljesíteni, akkor — néhány kivételtől eltekintve — az oktató időbeli lemaradásba kerül.

A fokozat szükséges, de nem elégséges feltétel — szerintem. A jelenlegi ellentmondás éppen az, hogy — szükséges és elégséges. A hallgató jó érzékkel választja ki az oktatók közül azt, akihez bátrabban fordulhat segítségért és egyben azt is, aki nem sok hajlandóságot mutat a hallgatókkal való foglalkozásra. Az előbbi oktatót így a hallgatók problémái is lekötik és más munkájától elvonják...)

Azt is meg kell persze fontolni; akik a tudományos munkára összpontosítanak, lehet hogy a rátermettség, készség hiánya miatt kénytelenek lemondani az oktatásról. A jogász oktatók ráadásul nem pedagógus végzettségűek. Minimális pedagógiai felkészültség persze kell, de elsősorban pedagógusi ösztönrel, készséggel, sőt egész életvitellel nevelünk igazán, amit könyvből nem lehet megtanulni. Sokat segít az, ha a hallgatók között élünk, vagy közöttük vagyunk minél gyakrabban...)

Az oktatói követelményekre vonatkozó bármilyen rendelet önmagában csak formális lehet és így nem old meg végső soron semmit, ha ezzel együtt nem jelentkezik szemléletváltozás, azaz a követelményeket nem alkalmazzuk következetesen és bátrabban.”

Nyílt véleményezést!

Az idézetek tanulságait, úgy gondoljuk, nem kell külön összefoglalni. Ha a jelenlegi állapotot nem is tükrözik teljesen, a lényeges problémák és jellemzők kiolvashatók belőlük azok számára is, akik e kérdéskörrel nem foglalkoztak. (Ilyen oktató feltételezhetjük, nincs is). Éppen ezért ennek a cikknek talán az lehetne a legfontosabb feladata, hogy felkérjük benne az érdekelteket; mondják el maguk ezzel kapcsolatos gondolataikat, a hagyománytól eltérően vállalkozzanak arra, hogy vitáik eredményeit lapunk hasábjain közlik egymással. Erre mi mindenképpen biztosítunk fórumot. A követelményrendszer (mint utasítás) végrehajtásának rendelete egyelőre késik, de hamarosan várható, hiszen szeptember 1-ig intézményi szinten is ki kell dolgozni az irányelvek megvalósításának tervezetét. Az utasítás célja: az oktató és tudományos munka megfelelő színvonalon tartása és fejlesztése. E célok érdekében született meg tehát egy tervezet, amely pontokba foglalja az általános követelményeket, a tanársegédi, adjunktusi, docensi és tanári munkakör speciális követelményeit egy szorosan egymásra épülő fokozat-rendszerben. Ez a szisztéma a jelenlegi feltételeknél hatékonyabban és következetesebben kívánja biztosítani a követelmények egyenes és egyenletes érvényesülését, ugyanakkor az eddig kialakult követelményekkel összhangban van.

Jurátusok találkozója — egy néző szemével

Hatodik alkalommal adtak egymásnak randevút az ország leendő jogásza ezúttal Szegeden, hogy április 25—27. között számot adjanak egymásnak ismereteikről és felkészültségükről.

A rendezőbizottság dr. Kemenes Béla tanszékvezető egyetemi docenssel az élen mindent megtett, hogy Budapest, Pécs és Szeged joghallgatói színvonalas rendezvényeken mérjék össze tudásukat.

Már az első napon (április 25-én) három vetélkedő hozta lázba az igen nagyszámú közönséget és a versenyzőket. Délelőtt a megnyitónapszéken dr. Kemenes Béla köszöntötte a megjelenteket, köztük dr. Mátyás Miklóst a Legfelsőbb Bíróság elnökhelyettesét. Ezt követően dr. Kovács István akadémikus, tanszékvezető egyetemi tanár, a JATE Állam- és Jogtudományi Karának dékánja tartott ünnepi beszédet. Alig pár perccel a megnyitót követően elkezdődött a büntetőjogi perbeszédverseny. Láthattam nagyon harcias és szigorú ügyészeket, a szavakkal mesterien játszó ügyvédek, akiket az alkalommal a játékosok személyesítettek meg. A végső szót kimondó Bíróságot természetesen a zsüri alkotta. A „szikrázó” tárgyaláson végül KOVÁCS GABRIELLÁNAK (Budapest) adott igazat a zsüri, aki „férfiakat megszégyenítő” biztonsággal fogadtatta el érveit. Második helyen a hazai színérek képviselő SÓS TIBOR (Szeged) végzett, míg a képezetbeli dobogó III. fokára NEIGGER TIBOR (Pécs) léphetett.

Ugyancsak nagy érdeklődéssel vártuk a polgári jogi jogesetmegoldó versenyt. A 12 versenyző közül itt is a jobbik győzött, azaz HANÁK ANDRÁS (Budapest). PÉTERFI TAMÁS (Szeged) ismét a II. helyet tartotta itthon. SMID GÁBOR (Pécs) színeiben a III. helyet szerezte meg.

Ez a két „nehezebb fajsúlyú” vetélkedő remek bemelegítésnek bizonyult az esti szellemi öttusára. Már félórával kezdés előtt harsány csatakiáltásoktól zengett a „jó öreg” jogi kar épülete. Tetőfokára hágott a hangulat a csapatok bevonulásánál. Aztán gyorsan peregtek az események,

s a jogirodalmi, irodalmi, történelmi, politikai, művészeti és zenei kérdésekre a három kar jól felkészült „elő lexikonai” adtak választ. A verseny nevéhez méltóan (szellemi öttusa) hatalmas küzdelmet hozott és végül a hatodik tusában PÉCS együttese bizonyult a legjobbnak, BU-DAPEST és SZEGED együttesének erejét nagyon kivette a „ve-lőig” ható csata, mert a záró forduló után holtverseny alakult ki köztük. A dr. Nagy Károly docens elnöklétével igazságosan és pártatlanul bíraskodó zsüri látva az „ülni is alig bíró” két csapatot úgy döntött, hogy megosztva adják ki a második díjat.

A „szellemi öldöklést” még egy éjjeli Budapest—Szeged labdarúgómérkőzés is követte a Dóm téri „szürke bitumenen”. Sajnos egy éppen arra járó URH főindulató hazainvitálása miatt végeredmény nem született.

Pénteken (26-án) kicsit nehe-zünkre esett a felkelés, mivel a kötetlen ismerkedés a vendég-hallgatókkal hajnalig elhúzódt. De egy kiadós zuhany után újult erővel rohantunk drukkolni az Államigazgatási Verseny főszereplőinek. Itt azonban a lehangosabb biztatás sem volt elegendő arra, hogy szegedi versenyző az első 3 közé bejusson. A zsüri az elmezőny rangsorolását illetően tanácstalanul bizonyult s így egyaránt győztesnek hirdette ki FALUDI GÁBORT (Budapest), FAZEKAS MÁRIÁT (Budapest) és KISS LÁSZLÓT (Pécs).

A várva-várt szegedi győzelem reményében zarándokoltunk ki az Ady térre a sportdelutánt megtekinteni. Sajnos „a Magas-ságos” nem fogadta kegyeibe a sportolókat és szemerkélő esőben vívták meg a karok asztalitenisz, kosárlabda és labdarúgás sport-ágban csatáikat.

Asztaliteniszben fiúknál PÉCS együttese volt a legjobb. II. Budapest, III. Szeged. Egyéniben 1. LÖVÉTEY ISTVÁN (Budapest), 2. Dinó György (Szeged), 3. Domokos János (Budapest).

A női egyéni versenyt GÁL ÉVA (Pécs) nyerte, Stényi Annamária (Budapest) és Kittlinger Ilona (Szeged) előtt.

SZEGED első aranyérmét „karunk üdvöskéi”, a férfi labdarú-

gócsapat szerezte. Második Pécs, harmadik Budapest.

Röviddel ezután női kosarasaink is csatlakoztak a győztesekhez. Érdekes mérkőzések voltak minden sportágban, de a délután fénypontját mégis a női labdarúgó-mérkőzések jelentették. Remek cselek, villanó csinos női lábak, jégkorongban is ritkán látható kemény bodiccek, sok gól; szóval minden volt ami a jó foci sava borsá. Ez alkalommal ismét bizonyították a lányok érettségüket e sportágra is. A legeredményesebbek s így a győztesek BUDAPEST lányai lettek. 2. Pécs. 3. Szeged.

Este a JATE klubban baráti találkozóon pihenhetők ki a nap izgalmait, s a kellemes környezet s a jó zene ezt lehetővé is tette.

Az utolsó napon 27-én (szombaton) Tudományos Diákköri Ülésekre került sor. Az Állam- és Jogelméleti Diákkörön 3 dolgozat, az Államjogi és a Pénzügyi Jogi Diákkörön 1—1 dolgozat kerül bemutatásra a szegedi joghallgatók révén. Általános véleményem volt, hogy a dolgozatok rendkívül jók, a viták nagyon érdekesek voltak. Nekem különösen Kadocsa Géza: A család funkciói és a jogalkotás című dolgozata tetszett.

A diákköri ülések végeztével az ünnepélyes eredményhirdetés következett.

A vendéglátók hevében dr. Kemenes Béla így köszönt el: „Remélem a résztvevők jól érezték magukat. Két év múlva készek leszünk ismét megrendezni az Ifjúsági Jogásznapiakat. Ennek szellemében köszönök így el: VISZONTLÁTÁSRA!”

Mindezekhez csupán személyes véleményem. Jó volt, tetszett, s remélem két év múlva még jobb lesz.

FÁBIÁN TIBOR
II. év. jogh.

Útban a tábor felé a főiskolás kirándulók (Fotó: Goldschmied József)

